

Polcz Alaine

1922 – 2007

*Szép, nehéz, küzdelmes élete során
fogalmazódott meg benne:
„Nem lettem volna az, aki vagyok,
ha ennyi mindenen nem mentem volna keresztül.”*

Alaine

... Barátságunk 1977-ben erősödött meg. Ebben az évben került el Dombi Feri bácsi Alsó-szentivánról (Cece melletti falu Fejér megyében) Ercsibe káplánnak, s innen járt fel minden héten Pestre. Alaine lelkivezetőt keresett, s az éltes korú nagynénik Feri bácsit ajánlották neki. A nagynénik nem tévedtek, Feri bácsival nagyon jól megértették egymást.

Ettől az időponttól örömmel járt a közösségi találkozókra, amelyekre általában nem készült, de mindig tudott olyan kérdést feltenni, amely mindenkit érdekelt. A Bokor-tartalmakkal megtöltött karizmatikus szellemiséggel találkozott Feri bácsi és a testvérek által.

Lelki életének fejlesztésére egyéni utat választott. Sienai Szent Katalin írásait több évig olvasta, de többek között a zsoltárok, a Tibeti halottas könyv is kedvenc olvasmánya volt. Nem lehetett keretek közé szorítani, egyénileg kereste azt, ami építette, buzdította, vigasztalta őt, de mindig figyelt a közösségben a testvérek gondolataira is.

Nagyon szeretett imádkozni egyénileg, de közösségben is. Halála előtt sokan segítették őt, én az „imafelelős” voltam. Sokszor volt zavart állapotban, de ha elkezdtünk imádkozni, akkor mindig visszatért a földi valóságba. Ezt azért említem meg, mert talán mások számára is tanulságul szolgál, ha olyan embert ápolnak, aki hazatérőben van. Várta a halált, s amikor a közelébe került, méltósággal viselte a fájdalmakat, a kiszolgáltatottságot. A halála előtti estén még közösen imádkoztunk.

Barátságunk nagyon szorossá vált, mivel egy közösségbe jártunk, sokat utaztunk együtt. Legszébb útjaink az erdélyi utak voltak, amikor a klinikáról hazaengedett leukémiás gyermekeket meglátogattuk otthonukban. Egyszer például Székelykeresztúrra vittünk gyógyszert egy gyermek után. Az anya éppen dolgozott a cipőgyárban, és odamentünk átadni a gyógyszert. A gyár minden dolgozója kijött a kapuba, és zokogtak, mert hihetetlen volt számukra, hogy Alaine nem felejtette el a gyermeket. Nagy élményt jelentettek számára a csíksomlyói búcsúk is a '80-as években.

A papírforma szerint élete utolsó szakaszában római katolikus volt. Több közösségbe is jártunk együtt. Örömmel jött a lelkigyakorlatokra, nagyon élvezte Gyurka bácsi, Kocsi Gyuri, Barna és Tádé gondolatait, a reggeli zsoltárokat. Nem Bokor-tudattal járt lelkigyakorlatokra; egyszer Óbudaváron tudta meg, hogy Ő Bokor-tag.

Nem az volt a lényeg, hogy hová tartozik, hanem az, hogy volt kivel közösen imádkoznia és gondolkodnia. Ez a szemlélete élete végéig megmaradt.

Lepsényi Mária
„Érted Vagyok”, 2008. december

Megkésett levél

Kedves Alénka!

Talán már nem érintenek nyüglődéseink. Talán már nem gondolsz ide. Érintettek még egy ideig, vissza-visszanéztél még egy ideig, de lassan lehulltak Rólad a lehúzó erők, és a fény felé fordultál, hogy teljes valóddal megfürödjél benne. Kóstolgatod már tetteid érett, gyönyörű, szívet melengető, zamatos gyümölcsseit.

Tudom, hogy kézzelfogható levelet nem fogsz írni, válaszul az itt „tükör által, homályban” látás miatt feltett kérdéseimre. Nem tudom, de hiszem, hogy valami módon válaszolsz. Nem tehetsz mást, mert életedben sem hagytál válasz nélkül senkit, s a halál nem hozhatott Benned minőségi változást.

Sokszor eszembe jutottál, amióta nem vagy közöttünk. Emlékeimet Rólad átszövik a kérdőjelek. Ilyenek például, hogy:

Honnan vetted az erőt felállni olyan testi és lelki összetöretésből, amit a háború alatt átéltél?

Honnan vetted a reményt, hogy mindezek ellenére egészséges, ép lelkű ember leszel?

Honnan vetted a hitet az emberekben: hogy hatnak ránk tanácsaid, és megfogadjuk azokat?

Honnan vetted a szeretetet, amellyel felénk tudtál fordulni, egészen az utolsó pillanatodig?

Honnan vetted a bátorságot, hogy csupa ÉLET egyéniséged ellenére a haldoklók körül, a haldoklók családja körül segédkezzél?

Honnan vetted a derűt, amely teljes lényedből sugárzott, noha a hozzád forduló emberek az élet sötétségeiről meséltek, Tőled várva a megoldást?

Honnan vetted azt a hihetetlen türelmet, amellyel végighallgattad sokunk ostoba nyöszörgeéseit? S nemcsak végighallgattad, hanem mindenki számára mindig volt vigasz is a tarisznyádban.

Honnan volt Benned minden nehézség, megaláztatás ellenére szilárd hűség, hogy a kezdettől a végsőig kitartással tedd, amit választottál?

Kiapadhatatlan forrásod kellett, hogy legyen, mert mindezek újra és újra működésbe léptek, ha szükség volt rájuk, illetve szükségük volt azoknak, akik Beléd kapaszkodtak.

Nekünk is van ilyen forrásunk? A miénk is kiapadhatatlan? Ahhoz, hogy meríthessünk belőle, mindössze csak arra van szükség, hogy elkezdjük tenni legalább valamelyiket azok közül, amiket Te tettél kerek-egész életedben?

Várom valahonnan jövő válaszodat. Várom a találkozást. Viszontlátásra!

Dombi Zsuzsa
„Érted Vagyok”, 2008. december